

HOMILIE VIJFDE ZONDAG DOOR HET JAAR - A 2011

In het bedrijfsleven is de reclame heel belangrijk. Daarbij speelt naamsbekendheid een grote rol. Langs de voetbalvelden hangen grote borden en de voetballers zijn lopende reclamezuilen geworden. Zo proberen bedrijven zich voor het voetlicht te plaatsen en hun producten op de kaart te zetten. Bedrijven moeten zorgen, dat ze opvallen.

Eigenlijk zegt Jezus vandaag tot ons: Zorg dat je opvalt als christen. Wie dat zo zegt, ziet de terughoudendheid al op de gezichten al voor zich. Neen, liefst niet opvallen. Liefst gewoon doen.

Toch geeft het e denken. Men houdt zich dan liever gedeisd en zegt niet te willen opvallen en overdrijven. We gaan dan liever wat onder in de massa. Maar misschien is dat juist de grootste kwaal voor onze kerk: het gebrek aan durf om getuigend christen te zijn. De angst om de eigen identiteit als christen in deze geseclariseerde wereld herkenbaar te beleven is de grootste moeilijkheid, waarmee de geloofsgemeenschap te kampen heeft. Wie het toch probeert, mag zich niet verbazen, als hij/zij spottende opmerkingen krijgt. Wij duiken liever onder in de algemeenheid en zijn daardoor heden ten dage getuige van een verdamping van religieuze en christelijke motieven. Wij zijn "Onzichtbaar katholiek", een geloof, vervaagd in groots-gemene-deler-opvattingen, een afgeplat geloof, waarin de oorspronkelijkheid van het evangelie niet meer herkend wordt.

Op een school kwam de kapelaan kinderen voorbereiden op het heilig Vormsel. Iedereen mocht zeggen wat hij wilde worden. Brandweer, dierenarts, verpleegster, architect, enz. enz. Om de moslimjongen Achmed niet uit te sluiten vroeg de kapelaan: En jij Achmed, wat wil jij worden? Waarop Achmed zei: "Een goede moslim." Het zette iedereen aan het denken. Waarom had niemand gezegd: Ik wil een goede christen worden? Want christenzijn is niet als een toefje slagroom ter verfraaiing, maar het is de ziel van ons leven. Het is het geestelijke vuur, dat in ons brandt door ons geloof in Jezus.

Vandaag daagt Jezus ons uit ons xtenzijn te tonen. Hij zegt: "Gij zijt het zout der aarde. Gij zijt het licht der wereld." Maar wat als het zout krachteloos geworden is en als men het licht onder de korenmaat heeft gezet? Wat, als men slechts naamchristen is?

In een donkere ruimte valt onmiddellijk op, als er een lichtje brandt. Zelfs een gloeiworpje blijft niet onopgemerkt. Je hoeft er niet naar te zoeken, maar het trekt je aandacht als vanzelf aan. Iets anders, dat niet onopgemerkt blijft, is het zout. Zonder zout is het eten smakeloos. Zout bewaart voedsel voor bederf. Ook een stad op een berg is van verre te zien en vormt een oriëntatiepunt voor de wijde omgeving.

Gij zijt zout, Gij zijt licht, Gij zijt een stad op de berg. Deze woorden spreken ons aan op onze durf. Zij roepen ons op de uitdaging aan te gaan om christen te zijn in deze wereld, maar ons oor is misschien gevoelloos geworden voor de krachtige taal, die Jezus spreekt. "

Durf te getuigen," is zijn oproep. Voor Jezus bestaat er geen privé-christendom. Het waarachtig geleefde christelijke leven is de beste verkondiging. Dan zijn woord en leven één geworden. Jezus vraagt getuigenis, geen propaganda.

Er zijn mensen die in de beleving van het geloof een uitstraling hebben gehad. Zij zijn onze voorbeelden, de heiligen. Zij hebben durf gehad. Zij hebben de consequenties getrokken uit het geloof:

Licht in de wereld bracht een Albert Schweitzer, die de durf had om als arts te gaan werken in het oerwoud om er de zieken bij te staan.

Licht in de wereld bracht een Damiaan de Veustre, die de durf had om naar het melaatseneiland Molokai te gaan.

Licht in de wereld bracht een Maximilian Kolbe die de durf had om zelf de hongerbunker in te gaan en zo het leven van een familievader redde.

Licht in de wereld bracht Mahatma Gandhi. Hij de durf had om in een wereld van geweld de geweldloosheid en de liefde te prediken.

Licht in de wereld bracht een Vincentius de Paul, die in een verburgerlijkte, onrechtvaardige samenleving de zijde koos van armen, zieken en oude mensen. Naar hem is in vele parochies de charitas genoemd.

Licht in de wereld brengen zovelen, die bezield en geïnspireerd door Jezus, in woord, gebed en levenswijze het evangelie handen en voeten geven. Gewone mensen, maar zij deden hun taak vanuit een diep geloof, dat zij nu al Gods liefde voor de mensen concreet moesten maken.

Ook uit ons midden hebben mensen dit voorbeeld nagestreefd. Wij noemen vandaag onze Vincentiusvereniging, die haar 60e verjaardag viert. Wij willen hen vandaag bijzonder danken voor de zorg die zij aan mensen hebben besteed vanuit hun christelijke overtuiging.